

9

กายทิพย์... บันจบวนแห่งสวรรค์ชั้นดุสิต

เหตุ ที่ทำให้ข้าพเจ้า (ภัลลิกา ศิลปบรรเลง) ได้บรรลุนิพพาน
ถึงขั้นธรรมกายนั้นคือ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2479 บิดาของข้าพเจ้า
หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ได้ป่วยเป็นโรคบิดและลำไส้
พิการ ซ้ำยังมีโรคอื่นผสมเข้าอีก เช่นโรคหัวใจรั่ว ซึ่งท่านเป็นอยู่ก่อน แต่ได้
รักษาจนทุเลาแล้วกลับกำเริบขึ้นอีก จึงทำให้มีอาการมากอย่างน่าวิตก

บุตรภรรยาของท่านทุกคนมิได้นิ่งนอนใจ ได้ให้การรักษายาบาล
กันอย่างเต็มที่ แพทย์ที่ทำการรักษาก็ล้วนแต่เป็นแพทย์ชั้นหนึ่งที่ได้สำเร็จ

มาจากต่างประเทศทั้งนั้น แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น คงทรงกับทรุดอยู่เช่นเดิม

ข้าพเจ้ากับพี่สาวคนโต (**ชิน ศิลปบรรเลง**) เชื้อมั่นในอำนาจของคุณพระรัตนตรัย ได้อัญเชิญพระพุทธรูปประจำดวงชะตาของคุณพ่อ กับรูปของเจ้าพระคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำ ประดิษฐานไว้ใกล้เตียงนอนเหนือศีรษะของท่านในขณะที่ท่านมีอาการไม่สู้ดี พยาบาลทุกคนก็ช่วยกันภาวนา สัมมา อะระหัง เรื่อยไป รู้สึกว่าอาการค่อยๆ เล่าขึ้น จนเป็นที่สังเกตได้

ด้วยพุทธานุภาพปรากฏเช่นนี้ พี่สาวข้าพเจ้าจึงไปกราบเรียนเจ้าพระคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำให้ท่านช่วยถอนอาการโรค และขอธรรมกายมาช่วยถอนอาการที่บ้านด้วย เพราะอาการหนักมาก

แม้เจ้าคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำจะทราบโดยทิพยญาณของท่านแล้วว่าอาการป่วยของคุณพ่อข้าพเจ้าไม่มีหวังหาย ท่านก็ยังกรุณาให้แม่ชีธรรมกายไปช่วยถอนอาการป่วยให้ที่บ้านผลัดละ 2 คน

แล้วหลวงพ่อดัดปากน้ำให้สติแก่พี่สาวข้าพเจ้าว่า **“ไปบอกคุณหลวงให้หมั่นภาวนาไว้ เมื่อไม่หายก็จะได้ไปที่ดี”**

คุณพ่อข้าพเจ้าท่านก็ได้ภาวนาตามคำสั่งของหลวงพ่อดัดปากน้ำ ก่อนหน้าที่คุณพ่อจะสิ้นชีวิตประมาณ 4-5 วัน ในขณะที่แม่ชีเขานั่งเข้าที่ถอนโรค ข้าพเจ้าก็นั่งกับเขาบ้าง และมุมนานั่งอย่างชนิดเอาเป็นเอาตายทีเดียว เพราะเห็นว่าเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยให้คุณพ่อหายป่วยได้ พร้อมกับตั้งสัตย์อธิษฐานในใจว่า

“ด้วยเดชอำนาจคุณพระพุทธรูปเจ้า และ หลวงพ่อดัดปากน้ำ จงโปรดบันดาลให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จวิชาธรรมกายของคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำ หากข้าพเจ้าได้สำเร็จวิชาธรรมกาย และช่วยถอนอาการโรคของคุณพ่อจน

ท่านหายเป็นปกติดีแล้ว ข้าพเจ้าจะลาออกจากการไปบวชชื้ออยู่ที่วัดปากน้ำ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องเสียเลือดเนื้อและชีวิต เพื่อช่วยให้คุณพ่อ คงชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าก็ยินดีสละทุกอย่างเพื่อเป็นการสนองพระเดชพระคุณท่าน”

ด้วยอำนาจสัตยาธิษฐานนี้เอง พระท่านก็โปรดข้าพเจ้า วันหนึ่งเมื่อ ข้าพเจ้าเข้ารับเวรพยาบาลคุณพ่อ ก็นั่งเฝ้าที่ภาวนา “สัมมา อะระหัง” เช่นเคย ในครั้งนี้ ตั้งใจแน่วแน่ว่า ถ้าไม่สำเร็จจะไม่ยอมลุกขึ้นจากที่ จะนั่งคร่ำคร่ำอยู่เช่นนี้ทั้งกลางวันกลางคืน โดยไม่ยอมกินยอมนอน หรือ เปลี่ยนอิริยาบถอีกเลย

ในที่สุดข้าพเจ้าก็แลเห็นเป็นแสงสว่างจ้าเหมือนแสงของ ดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้นอย่างแจ่มชัดตรงหน้า แล้วมองเห็นร่างของคุณพ่อข้าพเจ้าถูกตัดออกจากกันเป็นท่อนๆ

ข้าพเจ้าจึงเล่าให้แม่ชีธรรมกายฟัง แม่ชีนั้นคือคุณธรรมา โพธิ์คำฉาย กับ คุณชั้น จอมทอง ต่างพากันบอกข้าพเจ้าว่า “คุณเห็นธรรมะคือได้วิชา ธรรมกายของหลวงพ่อกแล้ว”

แม่ชีทั้งสองแนะนำให้ข้าพเจ้าพยายามทำความเพียรให้มากยิ่งขึ้น แล้วสอนวิธีถอนโรคให้ จนข้าพเจ้าเชื่อมร่างกายของคุณพ่อที่ขาดออกจากกันนั้นติดได้ สังเกตว่าคุณพ่อค่อยๆลุกขึ้น

ต่อมาคุณหม่อม (แม่ชีธรรมกายที่หลวงพ่อส่งมาลัดเปลี่ยนเวรช่วย ถอนอาการโรครุนที่ 2) ได้กรุณาต่อวิชาให้ข้าพเจ้า จนได้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขอพระราชทานรัตนะ 7 (รัตนะ 7 นี้เป็นของคู่ของ ธรรมกาย ผู้ซึ่งสำเร็จวิชาธรรมกายของหลวงพ่อกแล้วทราบดีทุกคน)

ข้าพเจ้าได้ใช้วิชาธรรมกายถอนอาการโรคของคุณพ่อ

อยู่ประมาณ 2-3 วัน ก็ได้เห็นกายทิพย์ใสเป็นแก้วขาวบริสุทธิ์
สวยงามมาก ออกมาจากอกของคุณพ่อ

ข้าพเจ้าบอกคุณชั้นและคุณทู่มนั่งถอนโรคอยู่ด้วยกันให้ดู
แล้วช่วยกันสะกดด้วยอำนาจของธรรมกายนี้ จนกายทิพย์ของคุณพ่อ
กลับเข้าไปในร่างอีกดังเดิม เป็นอยู่เช่นนี้หลายครั้งหลายครา ข้าพเจ้าจึง
แน่ใจว่าอาการป่วยของคุณพ่อไม่มีทางรอด หลวงพ่อท่านจึงได้สั่งกำชับ
มากับพี่สาว ให้บอกคุณพ่อมั่นอยู่ในการภาวนา และเมื่อวันที่ท่านเจ้าคุณ
หลวงพ่อได้มาฉันอาหารที่บ้าน ก่อนหน้าคุณพ่อจะสิ้นนั้น ท่านยังได้กรุณา
บอกแก่คุณพ่ออีกว่า

“คุณหลวง! ทำให้ดีนะ หมั่นภาวนาไว้ให้มั่น เราสู้เขาไม่ได้
เราก็ไปทางดี”

โอวาทของเจ้าพระคุณหลวงพ่อดังนี้ทำให้คุณพ่อข้าพเจ้าได้สติและ
ภาวนาอยู่จนกระทั่งท่านสิ้นไป

ด้วยอำนาจของการภาวนานี้แหละเมื่อก่อนหน้าที่คุณพ่อจะสิ้นใจ
ข้าพเจ้าได้เห็นมีขบวนแห่ประกอบด้วยเครื่องสูง มีฉัตร อภิรุณ ชุมสาย
บังแทรก บังสุริย์ ฯลฯ มาลอยอยู่เหนือร่างของท่านเมื่อกายทิพย์
ออกจากร่าง ขบวนแห่นั้นก็เข้าห้อมล้อม นำกายทิพย์ของคุณพ่อ
ขึ้นรถที่มาในขบวนนั้น แล้วก็เคลื่อนขบวนลอยสูงขึ้นสูงขึ้นทุกที
จนลับหายไปใ้อากาศ

ข้าพเจ้าถามคุณทู่มน่ว่าที่ข้าพเจ้าเห็นนี้เป็นความจริงหรือไม่ ก็ได้รับ
การยืนยันว่า “เป็นความจริง” ข้าพเจ้า จึงไม่เสียใจในมรณกรรมของคุณ
พ่อครั้งนี้ เพราะได้เห็นและรู้ว่า ท่านไปสู่ที่สุขจริง ๆ

บางท่านอาจไม่เชื่อว่า เพียงแต่การภาวนาเมื่อก่อนจะตายเท่านั้น

จะมีกุศลสูงส่ง ซึ่งเป็นการเหลือวิสัย

ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า คนเราเมื่อเวลาจะตายนั้นมีหนทาง 2 แพร่ง ถ้านึกถึงกรรมชั่วก็ต้องไปสู่ทุคติ ถ้านึกถึงกรรมดีก็ไปสู่สุคติ คุณพ่อข้าพเจ้าได้บำเพ็ญความเพียรในวิชาของหลวงพ่อกว่า 20 ปีแล้ว ทั้งท่านยังมั่นในพระพุทธศาสนาอย่างแน่นแฟ้น ท่านได้ประกอบกุศลกิจมิได้ขาด มีทำบุญให้ทาน ฯลฯ และให้วิทยาทานแก่คนทั่วไปทุกวัน ด้วยการสอนวิชาดนตรีปี่พาทย์ทุกชนิด ให้เปล่าๆ โดยมีได้คิดมูลค่าสิ่งใด นับเป็นเวลาหลายสิบปี ท่านได้ประกอบกองการกุศล บำเพ็ญวิทยาทาน เช่นนี้เรื่อยมาจนมีลูกศิษย์ลูกหามากมายเกือบครึ่งประเทศ คนเหล่านั้นต่างก็นำเอาวิชาความรู้ที่ได้รับจากท่านนั้นไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเอง และครอบครัว อยู่ตลอดมาจนถึงทุกวันนี้

ผลของการที่ท่านได้ประกอบกองการกุศลไว้มากมายนี้เอง กับทั้งท่านเชื่อมั่นในวิชาของหลวงพ่อย่างจริงจัง ท่านภาวนาอยู่เรื่อยมิได้ขาด ฉะนั้นเมื่อท่านดับจิต กรรมจึงส่งให้ไปสู่สุคติ

ข้าพเจ้าได้ทราบในภายหลัง เมื่อข้าพเจ้าได้เรียนวิชาพูดกับ วิทยุญาณต่างๆ ได้แล้วว่า คุณพ่อของข้าพเจ้าท่านได้เห็นธรรมะของ พระพุทธเจ้าเมื่อจวนจะสิ้นใจ จากการภาวนาวิชาของหลวงพ่อดีกว่า กุศลนี้จึงส่งให้ท่านได้ไปเสวยสุขและบำเพ็ญธรรมอยู่บนสวรรค์ชั้น 4 คือชั้นดุสิต ซึ่งสวรรค์ชั้นนี้เป็นที่สถิตย์สำหรับเทพเจ้าผู้มุ่งบำเพ็ญธรรม เท่านั้น